

s'encarregava, per exemple, de Ciegsa, i era SA, secretari autonòmic d'educació, es dedicava a treure els diners abans que el pillaren.

Eixa és la realitat del Partit Popular (*aplaudiments*) i continua sent la realitat del Partit Popular, vullguen o no vullguen.

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies.

Continuarem escoltant la pregunta, en silenci, de l'il·lustre diputat Miguel Barrachina.

El senyor Barrachina Ros:

Gràcies, president.

Me parece enternecedor que ustedes se dediquen a temas pasados, juzgados y purgados (*veus*) en las urnas...

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories, per favor!

El senyor Barrachina Ros:

...de otros partidos.

Y yo le preguntaba por el caso Azud del juzgado 13, pero, oiga, le voy a preguntar por el del 4, por casos actuales. ¿Le parece razonable apostar por la agricultura..., que ustedes lleven a los tribunales a 800 agricultores de Sagunto, algunos por 235 euros, porque ustedes no quieren pagar el justiprecio determinado por el tribunal? Los lleven. Y, sin embargo, al señor Puig se le olvide acudir al juzgado para reclamarle al imputado hermano Francis Puig los 1,2 millones, (*veus, aplaudiments*) que ha reclamado en expedientes de reintegro a su socio, en ocho veces. ¿Al socio de su hermano le piden ocho veces el dinero y a su hermano se le olvida acudir al juzgado?

Y, por último, la señora Bravo mintió en esta cámara. Y por mentirosa y por morosa, por no pagar a los técnicos de emergencias que no estaban y no pudieron avisar, aquí pudo haber una gran catástrofe, señor Puig. Usted dijo que iba a investigar. ¿Qué ha concluido? Porque la Guardia Civil lo que dice es que la señora Bravo se debe marchar.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Contestará l'honorable conseller d'hisenda. Escoltarem la resposta amb el mateix silenci que ha tingut..., escoltarem la resposta amb el mateix silenci que ha tingut el senyor Barrachina. (*Veus*) El mateix. Exactament el mateix, sí.

Té la paraula l'honorable conseller d'hisenda, Arcadi España. Quan vosté vullga.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies, president.

Hablando de olvidos, que no se les olvide pagar la factura (*aplaudiments*) de donde han estado este fin de semana con la cumbre.

En segundo lugar, la empresa a que ustedes hacían referencia, y también su síndica..., yo creo que hablando de hemeroteca, que también ha hecho referencia, resulta que es la empresa de las mochilas del papa. Qué casualidad, ¿no? Es la empresa de las mochilas del papa.

Y luego sean ustedes si acaso más prudentes con los accidentes. Creo que deberían serlo, porque ahora que están en una fase de volver al pasado, de volver totalmente al pasado, con esta cumbre *vintage* que han hecho este fin de semana, (*veus*) que se reivindican a sí mismos...

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories...

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...Y hay una frase que yo voy a decirles que estoy de acuerdo con el vicesecretario general de su partido. Porque dice: «Seguimos siendo el mismo PP y nos siguen inspirando las mismas personas». Supongo que Zaplana, Camps o Blasco. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories, continuarem amb la sessió de control. Ara, amb la pregunta que, en nom del Grup Parlamentari Compromís, formula la síndica, la il·lustre diputada Papi Robles.

Quan vosté... (*Veus*)

Escoltarem la pregunta de control, senyories.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Robles Galindo:

Gràcies, president.

Vaja per davant el meu condol a Jorge Bellver, li'l donaré en persona després. Jo crec que el primer és la humanitat i, a partir d'ahir, el següent. I al grup parlamentari del Partit Popular, que sé que són moments complicats.

Dit això, president, la nostra pregunta va enfocada perquè portem unes setmanes escoltant unes notícies que són prou preocupants. Són prou preocupants, més enllà del soroll que escoltem ací molt habitualment, perquè hem vist com una vegada més el govern central deixa enrere, deixa de costat en la seua planificació normativa, la reforma del finançament. Hem vist excuses de manera reiterada: que no és un bon moment econòmic, que no hi ha consens en l'oposició... Però la realitat és que els cinc milions de valencians i valencianes ens quedem enrere. Tornem a ser ciutadania de segona. I estem cansades d'escoltar que el problema és que no hi ha acord entre el PP i el PSOE en este tema.

Però la veritat és que no solament en estos temes ens quedem enrere com a ciutadania de segona. La realitat és que hi ha moments en què també trobem acords. La setmana passada vam vore també una notícia en què el Partit Popular i el PSOE s'han posat d'acord en reformar la Constitució. Però se'ls ha oblidat una xicoteta cosa, i és que aquí fa tres anys acordàrem demanar una reforma de la Constitució per a incorporar el dret civil valencià de la mà dels juristes valencians. Esta proposta va tindre suport d'esta cambra i es va enviar a Madrid, se'n recorden d'això? Bé, doncs els seus *jefes* i els seus *jefes* s'han oblidat d'aquesta proposta. Han traït una vegada més el poble valencià, (*aplaudiments*) tal com venen fent anys i anys i anys.

Miren, no és possible. No és possible. Però és molt curiós vore les escenificacions de les coses. Este cap de setmana..., ara s'ha posat de moda la ciutat de València. Es veu que es governa bé, és una ciutat en què funciona tot bé; algunes volen tornar a ser alcaldesses, però amb Compromís tot el món vol vindre a la ciutat, vol vindre a gaudir de la ciutat que hem deixat i a passejar els seus *jefes* per ací. I hem vist a la senyora Catalá, de la maneta del senyor Mazón i de la maneta del senyor Feijóo, passejant-se, però no hem escoltat cap reivindicació. Era un moment perfecte. Mire, senyor Feijóo, ha vingut vosté a València, mire que bé que ho fem. I el nostre finançament? I el nostre dret civil? I el nostre deute? I els nostres drets? I les nostres Rodalies? Jo no he escoltat cap discurs d'eixos; he escoltat molt de «vull ser alcaldessa», però de discursos de reivindicar els drets dels valencians i les valencianes no he escoltat cap.

Però no es preocupe, no es preocupe; quan ve Sánchez, això tampoc ho escoltem. Perquè, al final, sembla que aquí tot el món ve a passejar els seus *jefes* i a convidar-los a festes, però resulta que els valencians i les valencianes no estem per a festes. I molt menys per a la gent que després se'n va a Madrid i ens traïx una vegada rere altra, rere altra, rere altra.

I, clar, jo em pregunte: ostres, és que vostés són capaços d'entendre com ho sentim els valencians i les valencianes? Perquè acabem de vore un moment també aixina. I és l'evidència del partit de ping-pong que portem vivint anys i anys del bipartidisme. Perquè, al final, la culpa és d'uns, la culpa és d'altres, ara el finançament no..., estiga el govern que estiga, el finançament mai ve bé. Resulta que les Rodalies no funcionen i ara és culpa teua i ara és culpa meua. És que resulta que el dret civil valencià ací és molt important, però quan li ho traslladen

als seus *jefes* de Madrid deixa de ser important. I nosaltres, mentrestant, a un costat i a un altre. Depenent de l'any, li toca a uns o li toca a uns altres. I no s'estan resolent tots els problemes que nosaltres tenim, que són els reals.

I, al final, no podem resignar-nos. No ens podem resignar. Jo vull que els líderatges del País Valencià tinguen capacitat de dir-los als seus *jefes* de Madrid que el País Valencià està per davant dels seus interessos. Que la gent per a la que nosaltres volem governar està per davant del seu nom o cognom i dels seus interessos de partit. I ja està bé de la partida de ping-pong. Ja està bé, ja està bé de deixar i relegar els interessos dels valencians i les valencianes. Jo vullc algú que es puga plantar.

I ja els dic jo que Compromís ens plantarem, hui, demà, després-demà, sempre i quan això supose un Rodalies..., ens plantarem tantes voltes com calga. (*Adreçant-se a la senyora Catalá Verdet*) I demanarem el dret civil valencià. Vosté pot dir això? No es riga tant. Vosté pot dir que vol reformar el finançament valencià? Pot dir-ho vosté? Sí, sí, diga-li-ho als seus votets de Madrid perquè no és el que acaba passant. Diga-li-ho. Però diga-li també, diga-li també, que no tindrà cap por en anar i reivindicar sempre allò que necessitem.

Per això, president, jo li pregunte, davant d'este *percal*, davant l'estat imposant-nos la Magda en Castelló i en Alacant, implantant-nos fotovoltaiques sense preguntar-nos, com veu vosté que el govern estatal relegue el finançament? Com veu vosté que el Partit Popular i el Partit Socialista arriben a acords per a canviar la Constitució i deixen fora el dret civil valencià?

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Una vegada formulada la pregunta, correspon al president del Consell efectuar la resposta.

Té la paraula el molt honorable president, Ximo Puig.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Moltes gràcies, senyora Robles. Moltíssimes gràcies.

Mire, a la pregunta: «Què li pareix?» Doncs em pareix mal. És bastant fàcil. (*Aplaudiments*) A mi em pareix mal. A mi em pareix mal que s'ajorne una vegada més el canvi de model de finançament. Entre altres coses, perquè és una qüestió de justícia. Perquè no només afecta el nostre territori, és que afecta el dret de les persones, i no soles del nostre territori, que tenen menys finançament que altres.

I això és una qüestió que té a vore amb un principi constitucional que s'està d'alguna manera superant; que no és possible. No és possible que en Espanya hi haja eixa divisió que existix, eixes discriminacions objectives que estan existint.

I eixa és una realitat *insoslayable*. I nosaltres, ací, i jo no li càpiga el menor dubte..., dir-ho sense cap tipus de dubtes, i tinc testimonis en totes les hemeroteques, i ho continuaré dient perquè és la meua obligació, la meua devoció i la meua convicció. I, per tant, això no és una qüestió.

Ara bé, quin és el problema real? El problema real que tenim és que sí que és cert que si no hi ha un consens bàsic entre els territoris i, sobretot, en el Congrés dels Diputats, és, en estos moments, molt difícil d'abordar. Per què? Perquè, escolte, no només volem un canvi de finançament, volem un canvi de finançament que atenga els criteris que nosaltres defensem. Perquè a vore si hi ha un canvi de finançament i encara va a pitjor. Eixa és la qüestió. La qüestió fonamental en estos moments és que hem de vore de quina manera es pot produir una reforma i que, a més, atenga els criteris que nosaltres objectivament, des de la Comunitat Valenciana, hem plantejat.

Perquè el que hem fet nosaltres des que estem en el govern no ha sigut fer una visió d'un model només per a la Comunitat Valenciana. Hem fet una proposta per a Espanya. Una proposta que atenga l'interés general i no l'interés particular. El que moltes vegades no s'entén, i en Espanya malauradament encara no s'entén, és que la lleialtat federal passa per entendre als del costat i per mirar l'interés general, a més del teu propi interés. I això és el que hem fet.

I nosaltres, també..., este és l'únic govern autonòmic d'Espanya, i en general el mateix Govern d'Espanya que no ho ha fet, l'únic govern d'Espanya que ha plantejat una proposta de reforma constitucional. Perquè, efectivament, és necessària una reforma constitucional, no només perquè s'ha d'afegir la qüestió del dret foral, que per descomptat que sí, sinó que hi ha qüestions que no és possible que encara en estos moments no s'atenguen. Com és la igualtat real entre homes i dones, que no està prevista a la Constitució en alguns aspectes. I, per tant, este és un element fonamental.

No s'ha de deixar de reivindicar una reforma també de la Constitució, que atenga a més al que ha passat durant tots estos anys, que ha significat un avanç extraordinari, però que n'hi ha qüestions que inclús en la Constitució la mateixa realitat autonòmica d'Espanya no apareix. Apareix com es podrà habilitar eixa realitat, però no apareix la realitat que vivim avui. I per això, en l'àmbit territorial, en l'àmbit dels drets, és important que hi haja una reforma en profunditat.

Per què no hi ha una reforma? Doncs, mire, si és que..., si, entre altres coses, per a canviar, per a renovar el Consell del Poder Judicial, que és una qüestió que està clarament dictaminada, que s'ha fet tradicionalment, millor o pitjor, probablement s'ha de canviar el model. Però el que no és possible és que si ni per a això hi ha una possibilitat d'acord és impossible, perquè hi ha un bloqueig absolut. Un bloqueig d'un partit que ha decidit que o governa ell o es trenca la baralla. (Aplaudiments) Eixa és la realitat, o governen ells o es trenca la baralla. Això és el que hi ha.

I jo no dic que els altres i que el Partit Socialista no tinga la seua responsabilitat, que la té, i en eixe sentit, per descomptat, nosaltres continuem sent exigents. Però el que no és possible és que aquells que tenen la responsabilitat perquè governen comunitats autònomes, perquè tenen un pes específic, que s'ha de reconèixer i és aixina, no atenguen a cap possibilitat de reforma profunda.

Al final, després de molt de temps, es va a fer una reforma mínima de la Constitució, que era una indecència que encara continuara aixina, perquè és una indecència que aparega en la Constitució espanyola el terme «disminuidos». Això era una indecència. Per tant, almenys, pareix que en això van a transigir, després de no sé quant de temps.

Però és evident que eixa no és la solució. La solució és la via valenciana, que és a través del diàleg, a través del consens, a través de saber que no tenim tots la raó sempre, i que s'ha d'anar cedint.

Però el que és evident és que, per allò que vosté planteja, jo crec que el més important és la unitat dels valencians, estiguen en el grup que estiguen, i treballant junts. I este govern, per damunt de tot, no li càpiga el menor dubte, està en defensa de l'interés general dels valencians, per damunt de qualsevol altra condició. I el seu president també.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, president.

Continuarem amb les preguntes de control. Ara, amb la pregunta que formula la síndica del Grup Parlamentari Ciudadanos, la il·lustre diputada Mamen Peris.

La senyora Peris Navarro:

Bon dia.

Gràcies, president.

De part del nostre grup parlamentari, tot el suport a la família de Jorge Bellver, en estos moments tan durs, i també al sindicat CSIF. Alícia va ser una dona treballadora i exemplar, amb qui he tingut el gust de poder compartir moltes hores, a l'haver compartit els nostres fills col·legi.

I, també, mostrar la nostra solidaritat amb el poble de Turquia i de Síria.

Señor Puig, hoy no vengo a darle lecciones de democracia, pero usted sabe perfectamente que en las democracias la alternancia política está asegurada, y creo, sinceramente, que no lo está teniendo en cuenta. Su gobierno está actuando de espaldas a una gran parte de la sociedad valenciana: políticas de los suyos y para los suyos, políticas de círculos concéntricos. Error, señor Puig.

Aquí tiene, aparte de esta bancada, a la de mi grupo parlamentario, que ha sido ignorada durante dos legislaturas.

President, ¿que temas considera vosté que tenen entitat suficient com per a tractar de buscar eixe pacte autonòmic?

Gràcies. (Aplaudiments)